

KERSTKALKOEN

2023

Het ging over de Israëli's en de Palestijnen. En hij zei: 'Hey, je vraagt aan een kalkoen toch ook niet wat die van Kerstmis vindt?' Nee, dacht ik, dat niet, dat doe je niet. En toen dacht ik: Hey, moest ik kalkoen zijn, dan mogen ze aan mij best vragen wat ik van Kerstmis vind. Graag zelfs, want eerlijk gezegd, het wordt mij als kalkoen nooit gevraagd. Omdat ze denken dat het een beetje gênant is, voor mij. Maar wat denk je, denk je dat gevulde kalkoen in de oven voor mij niet gênant is? Dat ze het mij maar eens vragen, dan zal ik het hen zeggen, duidelijk en zonder gêne zeggen hoe gênant dat het is. En dat ik denk dat ze het niet vragen omdat het voor hen gênant is. Dat ze dus opnieuw eerder aan zichzelf dan aan mij denken. En toen dacht ik, hey, maar wie is de mens en wie is de kalkoen in deze kwestie? Hoe gênant is het dat wij voor Kerstmis, de geboortedag van Jezus, de geboortedag van het Licht, het begin van de jaartelling, een kalkoen die we en masse in gevangenschap kweken, uit de stallen halen, doden, pluimen, leeghalen, vullen met eigen bereiding op basis van gemengd gehakt, appeltjes, veenbessen en een scheutje calvados, en ettelijke tijd, à rato van een uur per kilo, braden in een oven op honderdtachtig graden? Wat een spel voor die ene mens die aan het kruis is geëindigd, hoe gênant voor die miljoenen kalkoenen die na de oven op tafel belanden. En heeft er iemand ooit aan een kalkoen gevraagd of zij gelovig is? Wat het misschien betekent om als christelijke kalkoen na de oven op tafel te belanden? Of er een verschil is met een islamitische of joodse kalkoen, of een heidense kalkoen, die na de oven op tafel komt?

Ik sprak er in de stallen nog over met een andere kalkoen en die zei: 'ze zouden de paus moeten opeten met Kerstmis, als kalkoen.' 'Oei,' zei ik, 'daar is er maar één van.' 'Dat is genoeg,' zei de ander, 'er zal toch niemand willen van eten.' 'Je hebt gelijk,' zei ik, 'het is oud vlees. Eerder iets om soep van te koken.' 'Niets belet om pausen te kweken, zoals ze ons kweken. Waarom zouden pausen moeilijker kweken dan kalkoenen?' 'Kweenie,' zei ik, 'ik denk dat het toch anders is.' 'Je weet toch dat het morgen aan onze stal is?' 'Ik weet het. En ik had nog zo graag eens iets van de wereld gezien en mijn kinderen zien opgroeien.' 'Heb jij kinderen?' 'Ik wel, ze zitten in de stal hiernaast. Bij de jongeren. Ze zijn voor volgend jaar, denk ik.' 'De tijd gaat snel hé?' 'Ja, het zijn rare tijden.' 'En ik had nog graag eens iets anders gegeten dan wat we hier krijgen. Ongezond vreten. Je wordt er zo dik van. En geen mogelijkheid voor een beetje beweging. En rust. Mij eens terugtrekken uit de drukte. Dat zou mij deugd doen.' 'Mij ook.'

‘Weet je dat mensen euthanasie kunnen aanvragen? Wanneer de levenskwaliteit te laag is en er geen uitzicht op verbetering is? Wij zijn toch ook in dat geval?’ ‘En wat zou het verschil zijn dan?’ ‘Dat ik rustig kan sterven, een laatste goeie maaltijd, afscheid nemen van mijn kinderen, mijn vriendinnen?’ ‘Heb jij vriendinnen dan?’ ‘Ik praat nu toch ook met jou?’ ‘Da’s waar. Wij zijn kalkoenvriendinnen. Ik zal je missen.’ ‘Ik jou ook.’